wast kahhe päiva eest seie tulnud.

Robert. Olgo kül nenda; agga eks teie ei mälleta, et teie tunna-mullo ka siin ollite; sest on nüüd kaks aastat ja kahheksa näddalat teed. Eks olle teie meles, et meie siis padiga siin käimas ollime; kui halle meel teil minno issa willetsusse pärrast olli; kui wägga teie temma järrele kulasite, puhhas sepärrast, et teie tahtsite temmale ja meile head tehha. Teie ollete minno issa raudust peästnud, ollete temma suggulõssa murrest päästnud; ja need keik ihhaldawad teid nähha sada. Tulge, wotke ossa meie römust. Römo pissarad teie silmist, wolago ühte, meie tänno-pissarattega.

Herra. Taasa, mo sõbber; teie wottate mind teise eest.

Robert. Ei mitte, kallis Herra. Teie nägge on allati minno meles, minno südames olnud. Teie ollete sesamma, ja minna ei

ei wotta teid mitte teise eest. Tulge minnoga ärra, ma pallun wägga!

Herra watas tõsisit wisi Roberti peäle ja ütles: Sõbber, teie tete minnule waewa ja teie issi ei sa sest ühtegi abbi. Ehk minna heidan agga selle innimesse näo peäle, kedda teie rägite.

Robert wastas: Mikspärrast ei sowi teie minno so-uskutsile sedda öine, et nemmad sedda nähha saaksid, kes neile keigeüllemat head on teinud? Kuida woite selle tänno-ohwri wasto seista, mis meie teie heide südamele olleme tootanud?

Herra jäi wait; temma südda kihwatas temma sees. Jubba ta piddi Robertile woimust jätma; agga temma sundis omma süddant, astus jonega kõrwale ja pugges rahwa wahhele, mis seäl tungus kous olli. Robert ei joudnud tedda kätte sada, ei sanudki tedda ennam nähha, ja kandis se üllekahjo kibbeda nuttoga.

Se-